

være enighed om fælles udenrigspolitik i EU, så bevæger regeringen sig nu hen imod at acceptere, at et eller to lande skal kunne nedstemmes i udenrigspolitiske spørgsmål. Det er klart, at det vil give EU en større udenrigspolitisk identitet på bekostning af medlemslandenes. Det er ikke en udvikling, som vi finder er den rigtige, hvis et samarbejde altså skal bygge på selvstændige, frie lande.

Regeringen foreslår også, at der skal være en fælles analyseenhed. For os at se bygger det på den misforståelse, at der er noget forkert i, at EU-landene analyserer sig frem til forskellige mål, men der er jo ikke noget forkert i, at man eksempelvis i det tidligere Jugoslavien finder frem til, at udviklingen er sket på baggrund af forskellige ting, og man kan så være uenige i analysen. Når man ønsker en fælles analyseenhed, kan det kun have det formål, at man skal finde frem til en fælles grundholdning, som også vil indebære muligheden for, at de enkelte landes egne holdninger skal nedprioriteres. Det synes vi ikke er et træk, som er rigtigt, og vi mener ikke, at den udvikling er rigtig.

Så har der været en løbende diskussion omkring forbeholdene, de fire områder, som er nævnt i Edinburgh-Afgørelsen. SF har udtrykt sin overraskelse over, at regeringen ikke i tilstrækkeligt omfang ønskede at indskrive disse områder i det oplæg, som regeringen nu er nået frem til. Det ser vi i Dansk Folkeparti ikke noget mærkeligt i. Regeringspartierne var jo klart for Maastricht-Traktaten uden Edinburgh-Afgørelsen, og det er klart, at en regering, der består af partier, der i bund og grund er tilhængere af Maastricht-Traktaten uden Edinburgh-Afgørelsen, vil forbeholde sig retten til at foreslå ændringer på de fire områder.

Det var jo også en af de ting, som indgik i debatten omkring Edinburgh-Afgørelsen. De var såmænd kede af, at det blev et nej den 2. juni 1992, og når man lavede den aftale, som man lavede, og det må jo også stå klart for SF efterfølgende, så var det nok blot for, at man skulle vinde tid for at ændre befolkningsstemningen, indtil man næste gang kunne bede befolkningen om at fortsætte unionsudviklingen.

Det er også derfor, at vi kan fastslå og konkludere på baggrund af dels den debat, vi har haft, dels den debat, der har været i løbet af hele året, at de eneste, der kan sætte en kæp i hjulet på unionsudviklingen, er befolkningen. En kæp i hjulet kommer ikke via Folketinget, for Folketinget har lagt sig fast på sin holdning – i hvert

fald Folketingets flertal. Det eneste, vi kan sætte vores lid til, er, at man i forbindelse med folkeafstemninger får præciseret, hvilket tempo EU-samarbejdet skal have, og hvad man skal mene fra dansk side. Det er derfor, vi foreslår, at man stiller befolkningen nogle flere spørgsmål omkring EU-sagerne i stedet for blot at beslutte det hele herinde i Folketinget.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Tak for debatten. Jeg føler egentlig kun trang til at gøre en enkelt bemærkning til hr. Steen Gades, jeg tror tre-fire gange gentagne spørgsmål om, hvordan det er med forbeholdene. Jeg synes ellers, jeg har sagt det klart, men lad mig i et måske lidt langsommere tempo gentage det, jeg først sagde, én gang til: De fire danske undtagelser er ikke på regeringskonferencens dagsorden. Undtagelserne gælder derfor før, under og ved afslutningen af regeringskonferencen, og så længe vi selv ønsker det.

Jeg forstår nu, at vi har et problem med, at statsministeren glemte at sige efter regeringskonferencen. Det gør han gerne, så jeg har en lille rettelse til det, jeg sagde først: Undtagelserne gælder derfor før, under, ved afslutningen og efter afslutningen af regeringskonferencen, og så længe vi selv ønsker det.

Jeg har også sagt, at undtagelserne ikke kan forhandles væk på regeringskonferencen. Undtagelserne står ved magt, indtil befolkningen ved en folkeafstemning ønsker at ændre på den danske særstilling. Og så har jeg også sagt: Regeringen vil sikre, at den danske befolkning både før – det var oven i købet i første omgang – og efter regeringskonferencen har de samme reelle valgmuligheder.

Derudover vedstår jeg naturligvis på regeringens vegne dermed også – og det har alle regeringspartier jo tilsvarende gjort i dag – det nationale kompromis og det indhold, der er i det, ligesom jeg også har hørt, hr. Steen Gades parti har gjort det. Oprigtigt talt: Vi kan ikke sige det tydeligere og mere præcist.

Jeg vil appellere meget til, at vi, når det gælder det videre forløb af regeringskonferencen, kan samle os om det store perspektiv for Europa, som også hr. Steen Gade og V og K har gjort det her i dag.

Må jeg for min part sige tak til regeringspartiernes ordførere for deres indlæg samt sige tak til V og K for deres støtte til det oplæg, vi har lagt frem. Jeg synes også, jeg må sige tak til SF, for jeg hører SF's holdninger til debatten, og jeg har